

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 101

číslo: 27

4. července 2021

Cena: 10 Kč

Ohlédnutí za volebním sněmem

„Svět poznamenaný válkou, nepřátelstvím, závidí, nenávidí, neklidem a utrpením potřebuje skutečně dobrou zprávu, dnes jako kdysi. Naději, která je v Kristu – dobrém pastýři, který je předobrazem i pozemských pastýřů... Dnešní svět není černobílý. Je těžké se v něm vyznat, ... ale je tu spousta příležitostí pracovat k pokoji, usilovat o smíření, odmítat zjednodušování, přiznat svou chybu...“; zaznělo z úst bratra biskupa Tomáše Chytila při úvodní bohoslužbě na sobotním jednání sněmu (19. 6.) svolaného do sboru naší církve v Praze-Dejvicích. Příležitost další odpovědné, a věru nelehké práce ve funkci nejvyššího představitele církve dostal - jak jsme již informovali v minulém čísle - bratr Tomáš Butta, jenž byl na tomto sněmu zvolen na třetí funkční období tajným hlasováním ze dvou kandidátů; získal 143 hlasů, což je 52,38 %.

Na počátku sněmovního jednání bylo zastoupeno 167, posléze 178 z celkového počtu 282 náboženských obcí Církve čs. husitské, celkem bylo přítomno 285 delegátů s hlasovacím právem z celkového počtu 555. Volební sněm vyslechl vystoupení obou kandidátů, v němž první, bratr Lukáš Bujna, jako prioritní označil především dialog a prostor k osobnějšímu a méně formálnímu setkávání a naslouchání v církvi, tedy oblast osobních vztahů a také nutnost proměny každého z nás, třeba i cestou umenšení, následováním Krista, návratem k jeho lásce. „V dnešní době všechno musí růst. Zkusme to vzít naopak, že můžeme být inspirujícím společenským, které funguje v nerůstovém modu...“ Bratr Tomáš Butta připomněl oblast liturgie a vyučování náboženství, kterým se během dosavadní služby věnoval společně s rozvíjením aktivit na poli kulturním, sociálním a vzdělávacím... Také v projevu po svém zvolení uvedl, že by ve svém dalším období rád zaměřil pozornost na katechezi – výchovu dětí, posílení významu laiků pro práci v náboženských obcích a vzdělávání bohoslovců a duchovních. Současně zdůraznil odpovědné nakládání s majetkem při přechodu k samofinancování církve.

Instalace nově zvoleného patriarchy Dr. Tomáše Butty se uskuteční na svátek M. J. Husa 6. července v 10 hodin v chrámu sv. Mikuláše v Praze na Staroměstském náměstí. red

Zeptali jsme se bratra patriarchy

Ve volebním klání jste zvítězil s 52 procenty hlasů. Jak se po volbě cítíte?

Byla to skutečná volba plná napětí, kterou jsme nedávno na červnovém sněmu prožívali. Byla do poslední chvíle otevřenou záležitostí a nikdo si nemohl být zcela jist, jak to dopadne. S touto nejistotou jsem na sněm přicházel. Jiná situace je v případě, že kandidujete do nějaké funkce poprvé, a jiná, když se jedná o opakovanou kandidaturu. V takovém případě jde o určité potvrzení dosud vykonávané funkce, nebo je volbou vyjádřena touha po změně. Dvojití funkční období jsem dokončil, což je dostatečně dlouhá doba. Když přišel čas pandemie, nevyhnul jsem se funkci správce církve, kterou jsem byl pověřen. V případě nezvolení jsem byl připraven věnovat se službě faráře v náboženské obci, odkud jsem byl povolán do funkce patriarchy a kam je podle řádů možné se zase vrátit. To, že

budu pokračovat ve funkci patriarchy, jsem nečekal, o to více projevovaná důvěra a podpora povzbudila. Ocítl jsem se tak znova na začátku. Doléhá na mě tíže nových starostí i odpovědnosti, ale vidím i naději a možnosti další spolupráce na něčem dobrém a hodnotném pro Kristovu věc.

Během předvolebního období jste měl možnost sledovat jednání druhého kandidáta, br. Lukáše Bujny. Existuje něco, co byste na něm vydvíhl a co je pro Vás inspirativní?

Už to, že bratr farář Lukáš Bujna přijal kandidaturu, je projevem jeho odvážnosti a schopnosti účastnit se zápasu v církvi. Má specifické zkušenosti v oblasti, kde vykonává pastorační činnost v rámci plzeňské diecéze. Je to jistě dynamický člověk hledající spirituální hloubku života. Je schopen soustavné práce, což prokázal prací na bohoslužebné knize, nad

kterou jsme s ním vedli společnou diskusi. V průběhu debat před volbou se však mohlo více či méně ukázat, že naše přístupy k církevní práci i hledání odpovědi na řadu aktuálních otázek jsou přece jen odlišné.

Budete něco měnit na svém stávajícím přístupu k výkonu funkce patriarchy?

Nové situace mohou vyžadovat a přinášet nové přístupy. I když ti, kteří mě volili a dali mi svůj hlas, tím zřejmě ohodnotili můj styl trpělivé drobnější práce i hledání cesty pokoje, aniž by se však člověk zříkal svého názoru. V dosavadním vykonávání funkce jsem viděl jako důležité, abych se účastnil co nejvíce akcí, nevynechal žádná jednání, a také abych toho co nejvíce napsal. Protože písemný projev je tím, co ověřuje naše myšlenky a co zůstane jako doklad našich postojů a názorů i po čase. Zřejmě bych měl zvážit, zda těžiště aktivit nyní více nepřesunout do oblasti komunikace a pastoračních aktivit uvnitř církve. Úkolem patriarchy je přístupem vstřícnosti a mírnosti církev sjednocovat, ale současně nelze zavírat oči před problémy, nýbrž napomáhat s moudrostí k jejich řešení.

Co byste vzkázal členům církve? Ať již Vaším podporovatelům, tak i těm, jejichž volba byla odlišná?

Jsem přesvědčen, že církev, která naplňuje Kristem dané poslání, zde má své nezastupitelné místo a má i budoucnost. Věnujme se dětem a uvádějme je vyučováním do biblického poselství a světa víry. Spolupracujme jako duchovní i laici ve vzájemné úctě a respektu. Modleme se za to, aby Pán povolával další bohoslovce, věnujme se

jim a podporujme je. Nakládejme odpovědně se svěřeným majetkem, neboť není jen pro naše užití v přítomnosti, ale má význam i pro budoucí zajištění naší církve po hmotné stránce.

Ještě jednou vyslovuji poděkování za důvěru všem, kteří mě podpořili. Děkuji za vaše modlitby. A prosím všechny, i ty, kteří volili jinak, abyste hleděli především na Krista, který je základem církve, a společně jsme

dokázali především pro něho konat svoji službu. Vždyť nemáme být stoupenci nějakých seskupení založených na lidských sympatiích a úzce pojatém přátelství, ale máme mít vědomí, že jsme spolupracovníky na Božím díle, jak to vyslovuje apoštol Pavel ve 3. kapitole 1. listu do Korintu: „...jsme spolupracovníci na Božím díle“ (1 K 3,9).

Za rozhovor děkuje a vše dobré přeje redakce

400. výročí popravy na Staroměstském náměstí

Církev československá husitská si pravidelně připomíná tragickou a krutou událost, popravu významných představitelů šlechty, rytířstva i měšťanů 21. června 1621.

Každoroční setkání spolupřipravená různými organizacemi i s účastí potomků rodů popravených i exulantů se konají v kostele sv. Mikuláše v Praze na Staroměstském náměstí. V letošním roce 400. výročí si Církev československá husitská událost připomněla jednak v předvečer, 20. 6. při nedělních bohoslužbách, dále přednáškou v kostele Jana Křtitele Na Prádle a koncertem v kostele knížete Václava na Zderaze v Praze – Novém Městě. V samotný den výročí se zástupci a věřící účastnili pietních shromáždění a aktů konaných na Staroměstském náměstí v Praze.

V Církvi československé husitské jsou popravení představitelé stavovského odboje na Staroměstském náměstí považováni za mučedníky,

kteří položili životy pro víru v Krista, hodnotu svobody a svoji vlast. Představitelé stavovského odboje, jak vyšší šlechtici, tak i nižší šlechtici rytířského stavu a měšťané jsou v dobových svědectvích ukázáni jako věřící lidé. (Například v exilovém spise utrakvistického kněze Jana Rosacia Hořovského, z něhož čerpal pro svůj spis „Historie o těžkých protivenstvích církve české“ biskup Jednoty bratrské J. A. Komenský.) Utrakvističtí a luterští evangeličtí kněží odsouzené posilovali kázáním, modlitbami, rozhovory, zpovědi i svátostí Kristovy večeře vysluhovanou podobojí. Novoměstským měšťanům byl nablízku jejich utrakvistický kněz Adam Klemens, správce kostela sv. Václava na

Pokračování na str. 4

Svátek MJH a Cyrila a Metoděje

Čtyři staří přátelé - svatý opat Prokop a bratři slovanští věrozvěstové Cyril a Metoděj, spolu s Mistrem Janem Husem sedí u stolu v nebeském plážovém baru, který přetéká sklenicemi a lahvemi, mísami se zbytky jídla a popelníkem plným špačků drahých svátečních doutníků. Včera proslavili celý den a noc a teď polehounku zapíjejí ranní kocovinu, aby se připravili na slavení dnešní. Hledí na prázdnou ranní pláž a klidné moře. Hodně mlčí a chvílemi hovoří.

Když si Prokop uvědomí, že již vyšlo Slunce a je zde nový den, slavnostně pozvedne číši se zbytkem čehosi a pateticky pronese: „Tak na vaše zdraví, bratři moji milí!“

„Na zdraví i tobě, příteli Prokope!“ odvěti sborově Cyril s Metodějem, vytrženi ze vzdálených myšlenek.

„Pěkně děkuji, ale raději už ne. Ze všech těch včerejších „na zdraví“ mě ještě pořád bolí hlava.“ „Musím uznat, že když sis osedlal toho nebohého anděla a předváděl na něm krocení d'ábla, říkal jsem si, že už jsme asi už dost za hranou...“ prohodí Cyril konverzačně bez náznaku kárání. „Já si ale stejně myslím, že nejvíc to rozpálíme až zítra,“ mrkne šibalsky Metoděj na Husa. „Co říkáš, mistře Jene?“ „... že vás tyhle řeči ještě po všech těch letech pořád baví...“

Prokop, Cyril a Metoděj sborově zahlaholí: „Baví!“ A všichni čtyři včetně Husa vybuchnou v salvu smíchu. Barman, který pomalu chystá bar na otevření pro další den, jen zakroučí hlavou.

Tihle čtyři si u něj vždycky rezervují stůl na nonstop třídenní party od 4. do 6. července. A protože od té velikonoční akce už uplynula nějaká doba a protože je má, i s těmi jejich řečmi, vlastně rád, tak jim vyhoví a nechá je tu výjimečně i přes noc.

Cyriil se otočí k Prokopovi a Husovi: „Řeknu vám, že jsem ale stejně rád, že nám ten náš svátek naší dobří katolictví Češi takhle pěkně přesunuli k vám dvěma. Takhle na začátku prázdnin je to daleko lepší čas na slavení než to bylo v březnu.“ A zálibně hledí na letní slunce třepetající se nad vrcholky vln.

„No jistě! A čert vem tu vzájemnou nesnášenlivost, kvůli které se to tehdy přesouvalo.“ Všichni na Prokopa přísně pohlédnou. „No copak?! Kdo s čerty vorá, ten se čertů nebojí.“ A opře se pohodlně v plátěné židličky a radostně hodí nohu přes nohu, až mu ze sandálů vyletí písek. Metoděj napíchne kus ovoce z koktejlu paraplíčkovým párátkem. „A hlavně takhle můžeme slavít tři dny v kuse.“

Hus hledí v dál na moře a zamyšleně pronese: „Jak asi slaví naši milí Čechové?“ Prokop zkusí: „No jak – dají si prodloužený víkend, nohy nahoru, pivo a tak.“

„A tak to má být!“ potvrdí Metoděj. Cyril, snaže se držet hovor mimo okamžitou lehkovážnost, se opatrně zeptá: „A nevádí vám, že často vůbec nevědí, proč to volno mají?“

„Mně to je třeba úplně jedno,“ pronese Metoděj a dopije na ex půl korbele piva. „Někteří to určitě vědí a konec konců, ti co ne, si taky určitě zaslouží volno.“

„Pravda, pravda,“ pronese Prokop. „Vždyť ten dnešní svět, to je jen pořád samá práce.“ Hus se na něj překvapeně otočí: „A ten náš snad nebyl?“

„Já nevím jak vy,“ pokračuje Prokop, „ale já velkou část života jen tak proseděl v jeskyni

a bylo to super :)“ Metoděj jen huše prohlásí: „Já seděl přes dva roky v jámě a nijak super to nebylo...“

„Tebe ale aspoň nakonec dostali ven,“ zabručí Hus. Metoděj, vždy připraven využít hozenou rukavici, vrací Husovi: „A tebe snad upálili ve vězení? Nakonec tě taky vyvedli ven, no ne?“ A s gustem se zasměje vlastnímu vtípu. Hus hledí do stolu a zarytě mlčí. Mlčí i Cyril a Prokop. Metodějovi dojde, že nejspíš přestřelil, a tak raději mlčí taky.

Prokop se po chvíli pokusí prolomit dusivé ticho jiným tématem: „Přemýšleli jste někdy nad tím, že byste něco chtěli ještě lidem sdělit?“

Někdo pronese: „No jéje, jenže to není jen tak, jak sám dobře víš. Takový zjevení nejsou zadarmo a pak maj beztak toho, komu něco sdělíš, za blázna. A dneska obzvlášť...“ Prokop odvěti: „Já vím. Myslím to spíš hypoteticky, jakože jestli máte pocit, že se s tím vašim odkazem dobře hospodaří.“ Cyril, nejstarší podle nebeských měřítek, se podle svého důstojenství první ujme slova, s radostí, že si může postěžovat na všechnu tu marnou práci: „My jsme pro Velkou Moravu obětovaní život, doslova, a dneska... Vždyť víte, jak to tam vypadá. Snažíš se udělat z pohanů křesťany a stačí jedno milénium a je to fuč...“

Prokop, který se ani d'ábla nebojí, hned z rukávu tahá řešení: „Ale tak někteří z vašich učedníků odešli do Ruska, tak třeba by mohli zase nějakí misionáři z Ruska pomoci do Čech?“

Hus, vytržen z polospánku, vyrazí: „To by ještě scházelo!“

„Mně to taky nepřijde jako nejlepší nápad,“ souhlasí Metoděj.

Prokop, vida, že tady by debata pokračovala zřejmě dost nešťastně, zkusí se posunout dál: „A jak ty jsi spokojen se svými jmenovci, Jene?“

„S husity? Uff... zpočátku to s tím svým revolučním nadšením, myslím, trochu přehnali.“ „Trochu?!“

„Hodně přehnali. Ale pak to zase naopak upadlo do hodně přehnaného kompromisnictví, až se úplně nechali převálcovat. A dneska ta nová husitská církev? Tam to jde pořád nahoru – dolů. Teď zrovna spíš tedy hodně dolů, ostatně jako všude v Čechách.“

Prokop, vida stěžování v plném proudu, se nechá strhnout a přidá si: „Z mého kláštera je muzeum. Chápejte, muzeum, tzn., hledět na něco, co je už nenávratně pryč...“

A smutně se při tom snaží vyklepat ještě nějaké zbytky drahého kubánského rumu ze zjevně prázdné lahve do sklenice od kdovíčeho.

Po nějaké chvíli mlčení, podřimování a točení mlýnků někdo pronese: „Co se vlastně v těch českých zemích pokazilo, že je to jedna z nejateističtějších zemí na světě? Všichni jsme se přece tak snažili?“ Znenadání překvapivě do konverzace vstoupí barman, který nepozorovaně rozkládá u vedlejšího stolu plátěné židle: „Možná jste se snažili až moc.“ Všichni na něj nechápavě pohlédnou.

„Každý jste tak zuřivě tahali lidi do církve na východ a na západ, do kláštera a do světa, k modlitbě a ke knihám, až se to nějak přetrhlo. Znáte to pořekadlo o džbánku na vodu s utrženým uchem. Češi už mají prostě církve plný zuby.“

Z Cyrila dotčeně vypadne: „My, že jsme moc tlačili na pilu?!“

„Tak zrovna vy, milí slovanští věrozvěstové, jste v tom našem ‚Zákonu sudnýj ljudem‘ nařídili, aby byl lidem za přetrvávající pohanství zabaven majetek a oni sami prodáni do otroctví.“

Dokončení na str. 3

Mistr Jan Hus, Řeč o míru

„Je totiž nezbytné, má-li vůbec nastat mír s bližním, aby byl napřed uzavřen mír člověka s Bohem a mír člověka se sebou samým.“

Z kazatelského plánu

6. neděle po svatém Duchu

Veliký je Hospodin, nejvyšší chvály hodný ve městě našeho Boha, na své svaté hoře. Bůh v jeho palácích proslul jako hrad nedobytný.

(Žalm 48,2,4)

První čtení: Ezechiel 2,1-5

Tužby pro dobu po Duchu svatém (II):

2. Abychom v Božích přikázáních zalíbení našli a Boží vůli se řídili, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom v útrapách života odvahu a trpělivost osvědčovali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, Bože smlouvy, křtem jsi nás povolal zvěstovat příchod tvého království. Daruj nám odvahu, jakou jsi dal apoštolům, abychom za každých okolností vydávali věrohodné svědectví o tvé lásce! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 2. Korintským 12,2-10

Evangelium: Marek 6,1-13

Verš k obětování: Žalm 138,2

Verš k požehnání: 115,1

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, děkujeme ti za podíl na svatém tajemství chleba a kalicha. Dej, ať neseleháváme ve službě tvému slovu a radujeme se z toho, že sis nás vyvolil za své svědky! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 4, 66, 9, 71, 312

Nad Písmem

Být trochu jako sv. Prokop

L 12,33-37

Prodejte, co máte, a rozdejte to. Opatřte si měšce, které se nerozpadnou, nevyčerpateľný poklad v nebi, kam se zloděj nedostane a kde mol není. Neboť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce. Buďte připraveni a vaše lampy ať hoří. Buďte jako lidé, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, až přijde a zatluče na dveře. Blaze těm služebníkům, které pán, až přijde, zastihne bdící. Amen, pravím vám, že se opáše, posadí je ke stolu a sám je bude obsluhovat. L 12,33-37

Svatý Prokop nebyl žádný vořezávkou. Uměl se opřít do práce, nebál se ve světle nových zkušeností přehodnocovat svá stanoviska, uměl se zapálit pro věc a dát někomu do nosu, posmrtně dokonce zbil papeže, aby jej kanonizoval, samotného d'ábla si přivázal na řetěz a pořádně s ním vyvorál.

Leccos z toho se nám může zdát extrémní, přehnané, nevhodné. Ale dobře to ukazuje obraz křesťanství, který jsme často již ztratili ze zřetele. Jakoby tady mohl být jen zbožný křesťan, který stále jen klečí, nic nedělá, čeká na Boží pomoc a nechá si na hlavě „dříví štípat“, a nebo samozvaný boží bojovník a křižák, který všemi dostupnými prostředky vnutí druhým jedinou svatou pravdu. Prokop ale představuje typ křesťanství jiného. Zbožného, pokorného, ochotného k sebeomezování, ale

také aktivního a nebojícího se umazat si ruce. Křesťanství, které vidíme u velkých svědků víry, jako byl František z Assisi, Dietrich Bonhoeffer nebo Martin Luther King, ale i u samotného Krista. S ochotou k oběti a s odvahou bojovat za správnou věc, ovšem vždy v lásce, bez nenávisti a pohrdání.

K tomu nás vyzývá i dnešní evangelium. Abychom celý svůj život odevzdali do rukou Božích. Abychom nehleděli na svůj pozemský prospěch a povrchní přízeň od lidí, ale abychom stavěli na tom, co je věčné. Abychom svůj život opírali a směřovali k Dobru, Pravdě a Kráse. A to nemá být nějaký zbožný postoj, ale jde o skutečně reálnou připravenost jednat. Jednat kdykoli nás Pán povolá. Být připraveni přiložit ruce k dílu. Musíme mít otevřené uši, oči i srdce, abychom se neminuli s přicházejícím Bohem, který tuče na dveře

našeho malého světa, abychom jej přijali ve výzvě, kterou před nás klade. Ať je nám to jak chce nevhod, nepohodlné a nepříjemné. Takovým služebníkům, připraveným k činu, nikoli k činu vlastní svévole, ale činu odpovědi na Boží slovo a zavolání, je blaze. Takovým je zaslíbeno stoloování s Pánem v nebeském království. Kde sám Pán je bude obsluhovat u stolu a s nimi hodovat. Nikoli jako s poddanými, ani jako se sobě rovnými, ale jako jejich služebník. Pán před nás klade slib odměny větší než cokoli, co si je vůbec možné představit.

A tak ani nikdy nekončící modlitba, ani boj za svou „pravdu“ nás nepřivádí k nebeskému hodovnímu stolu. Ale srdce z masa, nastražené uši a otevřené oči, pozorná obětavost, ochota vydat sám sebe, nebojácnost před prací a povinnostmi na vinici Páně. **Filip Sedlák**

Pane, tys nám dal svým slovem i životem příklad, jak žít, aby se to tobě líbilo, aby náš život měl smysl a cíl.

Z tvé milosti se tvé slovo a život stále zpřítomňuje ve všech tvých věrných, takže i díky nim lépe poznáváme, jak máme žít, i tvé úmysly s námi.

Žehnej nám svým Duchem, abychom tě věrně následovali, byli bdělými a připravenými a v potřebné chvíli také dostatečně odvážnými a rozhodnými.

Abychom žili nikoli pro sebe, ale pro druhé a běželi s radostí k cíli, který jsi pro nás přichystal za hranicí věčnosti ve tvém nebeském království. Amen.

Svátek MJH a Cyrila a Metoděje

Dokončení ze str. 2

„Ale ty peníze šly na dobročinné účely!“ vyhrkne Metoděj v obraně, sám přesvědčen o mírumilovnosti vlastních misijních praktik.

Barman se nenechá vyrušovat a pokračuje: „Nebo ty, Prokope, jsi užil posmrtného zjevení, abys mohl ztlouct papeže, a tak si na něm vydobyl svatořečení... Toho zmláceného opata ani nepřipomínám.“ Prokop jen svírá pěsti a hledí si zarytě na sandále. A barman, nečekaje na odpověď, pokračuje: „Jak, MOJI husité, já jen mluvil, já v ruce zbraň nedržel!“

Hus vyhrkne: „Jak, MOJI husité, já jen mluvil, já v ruce zbraň nedržel!“

„Každý z nás ale nese za svá slova zodpovědnost,“ poučí ho barman.

Prokop, který už dopočetl do deseti, klidně pronese: „Co ale s těmi Čechy bude, až přijdou k soudu? Aby tak ještě všichni skončili v pekle?“

Barman, jakoby mimochodem, při rozkládání další židličky odpoví: „Však on jim Pán Bůh to nechození do kostela odpustí, místa je tady v nebi dost. Snad jen kdyby trochu víc věřili, doufali a milovali, mohlo by se jim všem žít krapet líp.“

„Krapet líp?! A kvůli tomu jsme položili životy?!“ vystřelí stále horečnatější Hus.

„Já myslím, že je to víc než dost.“

„Jakože máme nechat lidi bez církve? A co by tomu řekl náš Pán Ježíš Kristus?“ přisadí Metoděj, který se už taky začíná dostávat do varu. Barman, vida jaké rozhořčení způsobil, se snaží pokojně vysvětlit svou teorii: „A není snad pro Krista důležitější, že žijí dobře, než že jsou v církvi?“ V tu chvíli Metodějovi dojde, že vlastně debatují zbytečně, protože nemluví se sobě rovným: „Nezlob se, pane barmane, ale tohle je učená debata a ty asi nejsi v nebeské hierarchii úplně nejvyšší, že ano?“ Barman mlčí.

„A jak už jsi sám zmínil, my jsme svatí, aspoň tedy většina z nás.“ A při těch slovech Metoděj významně pohlédne na Husa. Hus stále ještě v ráži se osopí na Metoděje, až mu z ruky vypadne zbytek šunkového chlebičku: „No dovol! Já jsem náhodou uznáván za svatého v mnoha církvích!“ „V mnoha není to samé jako ve všech, že? Ale někomu to jistě stačí.“

Dlouhá tradice Husovských slavností v brněnských Řečkovicích

CČSH se jakožto reformační církev od samotného počátku svých dějin výrazně odkazovala k učení Petra Chelčického, Jana Amose Komenského nebo Mistra Jana Husa. Právě osobnost pozdně-středověkého kněze, myslitele a pedagoga přitom patřila již bezprostředně po roce 1920 mezi nejvýraznější ideologické opory mladé národní církve. To se projevovalo nejen na teologické či institucionální úrovni, ale též v lokálních sborech a náboženských obcích. Výjimku nepředstavují ani brněnské Řečkovice.

Zdejší společenství se začalo formovat v roce 1922, o tři roky později se začlenilo do nově zřízené náboženské obce v sousedním Králově Poli a samostatnost získalo během válečných let na jaře 1940. Tradice tzv. Husovských oslav přitom sahá až do meziválečných let a reflektuje proměnlivý charakter dynamického 20. století. Prvotní impulz stojící na samotném počátku komemorace výročí Husova upálení ovšem překvapí; zápis na stránkách jedné z kronik řečkovické náboženské obce vztahující se k roku 1923 odhaluje, že Husovu oslavu ve zdejší brněnské městské části připravovala Česká strana národně sociální, „avšak [slavnost] nikoho neuspokojila, zvláště ne naše příslušníky.“ Pokus o vlastní převzetí zodpovědnosti za veřejný průběh 6. července podniklo mladé řečkovické společenství CČSH již v létě 1925, ale teprve v roce 1928 dokázalo i za přispění při náboženské obci zřízeného kulturně-osvětového spolku Svatoboj zorganizovat oslavu skutečně velkolepého rázu. Mohutný průvod (v dalších letech i s prapory) prošel skrze celou obec k pečlivě zvolenému místu, kde pronesl vybraný řečník proslov, načež byla za zpěvu náboženských písní a národní hymny zapálena připravená hranice. Pro dnešního čtenáře není jisté bez zajímavosti, že právě v roce 1928 se (stejně jako v letech následujících) na organizaci oslav podílely po boku řečkovické náboženské obce také místní buňky politických stran a dalších „pokrokových“ organizací, např. Sokola. Avšak právě ideologická rozdílnost zhatila snahu o vytvoření pěveckého sboru složeného ze zástupců všech spolků: „Politická rozervanost (...) byla tak veliká, že by si vedle sebe nesedli národní socialisté, agrárníci a stoupenci dalších politických stran, u nás existujících.“

Především ve 30. letech pak Husovy oslavy získávaly stále velkolepější formu (členové spolku Svatoboj kupříkladu nacvičili živý obraz nazvaný Hus na hranici) a zároveň silný protikatolický nádech. I s ohledem na intenzivní dlouholeté spory a z dnešního pohledu až malicher-

Barman se jen usměje a pokračuje dál v rozkládání židli, jakoby nic.

Cyril naváže tam, kde přestali, než je barman přeruší: „Když se to vezme kolem a kolem, bratře, tak my jsme se přeci starali o Moravu, ne?“ „Jistě.“

„A Morava je na tom s vírou pořád líp než Čechy, že? A ti tvoji husité zase byli aktivní převážně v Čechách, je to tak, že, Jene?“

„Jenže ta ‚vaše‘ Morava se také drží díky těm známým Moravským bratřím, kteří také patří k tomu vámi kritizovanému hnutí, které jsem inspiroval.“

Metoděj na něj nechápavě pohlédne: „Moravských bratří?“

„Jednota bratrská. Moravští bratři se jim říká ve světě, hodně misionářili, ale také ještě víc museli emigrovat. Všichni víte kvůli komu...“ Všichni se s pátrajícím zrakem rozhlédnou po prázdném baru a pláži a hledají nějakého kolemjdoucího latinika, kterého by osočili za všechno to dopuštění českého ateismu a ještě mnohem víc. Ale marně... Na pláži jsou jen oni, pár racků a barman.

„Když už o tom mluvíme, letos bude kulaté výročí Bílé hory a na Staromáku opět stojí Mariánský sloup, co vy na to?“ nadhodí konverzačně Metoděj. Prokop, zachraňujíc situaci před dalším problematickým tématem, rychle vyhrkne:

„A co takhle načít novou láhev červeného, když už je ta neděle ráno?“

Všichni jako jeden muž odpoví: „To zní rozumně.“

Metoděj se otočí přes rameno na barmana: „Pane barmane – jednu láhev dobrého červeného!“ Barman s úsměvem kývne hlavou a dodá: „Budete to víno chtít s chlebem? A nebojte, klidně si ho můžete vzít, vzdát díky, lámat a podávat sami, mně je jasné, že bych to určitě neudělal tak dobře, jako vy.“ A s těmi slovy na ně mrkne.

V tu chvíli se jim oči otevřely a oni Ho poznali, srdce se jim rozhořela a všichni se velmi zastyděli. Snad měl tedy pravdu, snad přeci jen moc tlačili na pilu. Snad by možná stačilo nechat to více na víře, naději a lásce. Snad, přeci jen je víc než dost, když je na světě krapet líp a nemusí to hned být dokonalé. A nemusí k tomu hned být kostel a církevní razítko.

Filip Sedláč

(kázání z července 2020)

né škodolibosti mezi řečkovickými římskými katolíky a příslušníky CČSH žádali organizátoři z řad zdejší náboženské obce plný vliv především na výběr řečníka, protože „působí trapně, když římský katolík mluví o Husovi.“ Samotné prameny nicméně zmiňují, že mezicírkevní rozpory poněkud otupily své ostré hrany v období tragické druhé světové války.

Husovy oslavy se během trvání protektorátu nekonaly, vrátily se však bezprostředně po konci války ještě v létě 1945, tentokrát navíc s dobročinným přesahem. Řečkovičti se totiž rozhodli slavnost uspořádat v přífašené obci Jehnice, přičemž veškerý finanční zisk z prodeje pamětních předmětů věnovali na obnovu tamní bombardováním zcela zdevastované školy. O rok později se zase 6. červenec slavil v přífašené městské části Medlánky, protože zdejší věřící nemohli přes rok konat žádné bohoslužby. Kronika se přitom zmiňuje o tropických teplotách; žhnoucí slunce v ten den pokroutilo svíci téměř do kruhu, „i samotný bratr duchovní neúměrně trpěl. Přes tyto prozaické okolnosti bohoslužby vyzněly dobře a byly (...) na dlouho posilou.“ Domnění, že se po konci světové války vše vrací do zaběhlých kolejí, ovšem záhy vyvrátil únorový převrat. Husovy oslavy se v průběhu 50. let z Řečkovic téměř vytratily. Příčiny lze mj. spatřovat v kronikách reflektovaném postupném odklonu společnosti od náboženství, v diskontinuitě práce způsobené skutečností, že se v místní náboženské obci vystřídal v krátkém sledu pět různých farářů, úsilí zaměřeném především na zbudování vlastního sboru i proticírkevní politice komunistického režimu...

V nadcházejících desetiletích prameny o komemoraci výročí upálení Jana Husa mlčí. Slavnostní shromáždění se však s porevolučním nadšením začala opět konat po listopadu 1989, byť s většími či menšími prolukami. V posledních letech byla tato tradice znovu obnovena a i v letošním roce tak Řečkovice o Husovské slavnosti ochuzeny nebudou; v úterý 6. července 2021 dojde od 15 hodin za zpěvu písní k zapálení hranice, své zamyšlení nad odkazem Jana Husa pronese profesorka Jana Nechutová z Masarykovy univerzity. Následnou bohoslužbu s ekumenickým přesahem svým kázáním obohatí bratr Jindřich Kotvrda z římskokatolické farnosti sv. Vavřínce. Celý odpolední a podvečerní program uzavřou hry pro děti a společné posezení u ohně s připraveným občerstvením. Dodejme, že Husovské slavnosti přinesou též možnost charitativní pomoci, neboť své výrobky nabídne k prodeji brněnská chráněná dílna Práh.

Jakub Marša

CČSH je tu pro všechny ztracené, hledající

Rádi bychom vás seznámili se službami a aktivitami sboru Církve československé husitské v Prachaticích.

Náboženskou obec v Prachaticích spravuje od roku 2020 duchovní Samuel Vašin, který je zároveň duchovním v Křemži a Trhových Svinech. Pravidelné bohoslužby se v Prachaticích konají vždy v neděli od 15 hodin, církve nabízí samozřejmě i udělování svátostí, svatby, pastorační rozhovory, pohřby. Snahou je být nablízku všem, kteří se cítí být opuštěni. Duchovní Samuel Vašin se také věnuje dětem v lesním klubu Staré svět a vede náboženství na faře v Prachaticích. Rád organizuje akce a sdružuje lidi bez rozdílu vyznání a národnosti.

V sobotu 8. května se na Parkáně uskutečnilo náboženské shromáždění. Společně jsme zavzpomínali na všechny, kteří nás v souvis-

losti s pandemií opustili. Poděkovali v modlitbách za ty, kteří nasazují život za druhé ve zdravotnických zařízeních či v sociálních službách, za dobrovolníky a ty, kteří myslí na druhé...

Po skončení pobožnosti jsme se přesunuli na slavnostní otevření komunitní zahrady Getsemany. Jedná se o zahradu u fary, která slouží k sousedskému posezení, sdílení. Cílem je ovšem také naplňovat ekologické principy udržitelnosti. Proto můžete na kompostu na naší zahradě odhazovat bioodpad a pak si na něm i něco vypěstovat. Další možnosti využití zahrady se jistě ještě najdou. K dokreslení výborné atmosféry na zahradní slavnosti zahrála skvělá pianistka Drahoslava Satorová. Zahradu jsme upravili za štědrého přispění Nadace Via, jejímž cílem je vytvářet místa, kde je radost žít. Další akcí je připomínka upálení

Mistra Jana Husa, která proběhne v pondělí 5. července 2021. Mistr Jan je symbolem statečnosti a svobody svědomí. Vzpomínat na něho budeme při bohoslužbě, na kterou naváže program na zahradě Getsemany. Na této významné události přivítáme také patriarchu Tomáše Buttů. Bližší informace se dozvíte na Facebooku Husův sbor v Prachaticích.

Křesťanské pojetí pomoci chápeme jako snahu být nablízku každému. Naše pomoc je otevřená všem bez rozdílu politického přesvědčení, sexuální orientace, barvy pleti, náboženského vyznání či náležení k určité sociální vrstvě. Ve svých prostorách na faře Slepá 195 máme k dispozici celkem pět bytů, které poskytujeme lidem v invalidním nebo starobním důchodu. Ve spolupráci s exkluzivním partnerem společností BENEVITA zaměstnáváme již šest lidí se zdravotním znevýhodněním. Řada odsouzených, kterým byly soudem nařízeny obecně prospěšné práce, vykonává svůj trest na naší faře. Opravují budovu, pomáhají s rekon-

strukcí farních bytů, čímž splácí společnosti svůj dluh.

Další službou, kterou CČSH nabízí, je pomoc bližnímu po sociální i materiální stránce. Chceme reagovat na současnou situaci, která krutě dopadá především na ty nejslabší. V tíživých sociálních podmínkách se ocitlo mnoho rodin, ale také jednotlivců, mnoho lidí je bez práce...

Nabízíme základní sociální poradenství a organizujeme potravinovou pomoc, kterou dále předáváme potřebným. Do této dobročinné akce se již zapojila řada lidí, kteří darovali potraviny, hygienické potřeby a oblečení. Jedná se o pomoc na regionální úrovni. Tedy doslova o pomoc bližnímu po vzoru evangelia. Pokud i vy se chcete zapojit, ozvěte se nám na uvedené adrese. Rádi i vámi poskytnutou pomoc zprostředkujeme. Jménem našich klientů – seniorů, dětí, hendikepovaných a všech ostatních, děkujeme.

Jaroslava Vinšová

Do služby, která není černobílá

Psal jsem před osmi lety do tohoto listu o svých dojmech z volebního sněmu. O tom, že jeho jednání bylo málokdy dost důstojné. „Jsem opravdu správně v kostele, nespletl jsem si dveře?“ ptal jsem se tehdy. A dnes se mohu ptát znovu. I když jsem zkušenější a snad obeznanější (možná proto si mě delegáti vybrali za laického místopřed-sedu sněmu?), nepřestávám nad některými věcmi žasnout. Třeba nad nově objeveným významem delegačenek: poskytují nám přece exkluzivní oddělení od světa venku, klid pro to, abychom se mnohdy v podobě nízkých pútek a slovních přestřelek mohli zabývat sami sebou. Jenom nevím, zda jsme takto v bezpečí i před soudem Toho, jehož vyznáváme jako svého Pána. Tedy abych byl přesný, vyznáváme při bohoslužbách. Jakmile po nich zaklapnou zpěvníky, dáváme raději přednost liteře jednacího řádu.

Uchovat si schopnost žasnutí mohu jen doporučit. Svět kolem sebe tak můžeme vnímat barevněji, nikoliv jen černobíle, jak se to povedlo některým delegátům, kteří jako zásadní problém volby viděli, zda kandidát patriarší volby užívá černé nebo bílé bohoslužebné roucho. A aby jednoduchost takového přístupu podtrhli, vyslovili přání, abychom místo diskuse rovnou přešli k volbě toho jediného osvědčeného a správného kandidáta. I proto jsem - mimo jiné nové akcenty a výzvy - vděčný za kandidaturu bratra faráře Lukáše Bujny, že umožnila skutečnou volbu, nikoliv její manifestační parodii. A bratru Tomáši Buttovi, který nebyl mým kandidátem, ale je mým patriarchou, ze srdce přeji Boží moudrost a požehnání v nesení jha, jež mu bylo opakovaně svěřeno. A totéž ovšem celé církvi v pestrobarevné škále její služby.

Marcel Sladkowski

Střípky ze sněmu

Volba je v naší církvi demokratická a tajná. Je to dobře, vážím si toho, a proto, proběhlo-li vše řádně, kdo byl zvolen, ten je vítěz. Vítězi gratuluji k úspěchu a poraženému k odvaze jít „s kůží na trh“ a svou upřímností a opravdovostí nás i tak trochu zahanbit. Nechci však psát o lidech, které jsme volili. Oba bratry známe nebo budeme mít jistě možnost ještě hlouběji poznat. Rád bych napsal o nás, o lidech, kteří volili. Ne o tom, koho a proč volili či nevolili. Již dlouho bylo slyšet v církvi mnoho řečí a zvěstí zejména na téma talárů a liturgické praxe, a to ve všech pádech. Je to téma jistě zajímavé a jistě odborné, a to historicky i liturgicky.

Byl jsem překvapen, že se k tomu tématu nevyjádřil žádný profesor teologie Husitské teologické fakulty University Karlovy, ani docent, či snad pouhý doktor teologie. Osobně se domnívám (a je to jenom moje domněnka), že je to tím, že dané problematice rozumějí a mají po odborné stránce jasno. O to víc mě překvapil opak. S jakým zápalem se k tématu vyjadřovali ti, kteří nejsou profesory teologie, ani docenty, dokonce ani doktory. Někteří z těchto duchovních i veřejně přiznali neznalost liturgiky i v oblasti liturgických oděvů.

V jednom s nimi souhlasím. Ano, vědecká znalost liturgiky není podmínkou ke spáse a dokonce v současné době v naší církvi není již ani maturita podmínkou k přijetí svátosti kněžského svěcení. V jednom však souhlasit nemohu. Nelze vést diskuzi a rozhodovat se bez znalosti v daném oboru. I naši věřící (dokonce i já sám) mají emoce, ale jimi naši víru nevykládáme a jimi druhé věřit nenuťme.

Mnozí z těch, kteří talár hájí nejvíce, snad ani nevědí, že je to oděv primárně akademický. To asi proto, že akademiky nejsou. Možná jsem přecitlivělý (ach ty výše uvedené emoce), ale jsem smutný, že tak málo je v církvi slyšet hlasy těch, co taláry nosí nejvíce „po právu“, učitelů HTF UK, zvláště proto, že to je i moje Alma mater a nás, kdo jsme se společně napájeli z jejího prsu božské moudrosti a kolegiální lásky, je v církvi stále méně.

Richard Ferčík

K volbě patriarchy

Sestry a bratři, milí přátelé i nepřátelé, dovolte mi velice pozitivní poznámku k volbě patriarchy.

V první řadě chci pogratulovat vítězi ke zvolení do funkce i služby, která není v žádném případě záviděníhodná a vedle všech radostných okamžiků přináší i mnohá sebezapření a nasazení, která si mnozí (zvláště ti línější) ani neumějí představit. Zároveň děkuji i druhému kandidátovi za to, že jsme směli být účastní skutečné volby, která vždy předpokládá nejméně dva uchazeče, stejně jako sportovní klání předpokládá nejméně dva soupeře či protihráče.

Biskupské volby (a není to, jak jsem se dozvěděl, zdaleka jen výsadou pražské diecéze) mají kandidáta jenom jednoho a nikdo nedělá ani stážístu, chcete-li křoví. Působí to podivně, smutně, nedůstojně, a jak jsem zjistil z reakcí nejrůznějších lidí (i mimo církev) i směšně. Ve své podstatě se ani tak nejedná o volbu jako spíše odhlasování a schválení prodloužení biskupského mandátu, a kdyby se to takto jmenovalo, bylo by

to přesnější i důstojnější a já bych s tím rozhodně neměl vůbec žádný problém.

Můj příspěvek není kritikou těch, kteří zůstali ve svých funkcích, a vyslovil bych jej, i kdyby byli těmi nevhodnějšími, ale je popsáním stavu, ve kterém se jako církev nacházíme, přičemž touto kritikou mířím i na sebe. Ani nejlepšího sportovce na světě by nikoho příliš nebavilo vidět na hřišti samotného, jak vítězí sám nad sebou, protože prohrát ani nemůže. Biskupská služba s jediným jménem na kandidátce se tak jeví (téměř ve všech diecézích) jako totálně neatraktivní záležitost, o kterou nemá nikdo zájem a některým připomíná i totalitní časy v oblasti politické. Je to však, jak znovu zdůrazňuji, vinou nás všech.

A tak chci závěrem říci i poděkovat za to, že alespoň při volbě patriarchy (zatím ještě) nejsme připraveni o určité očekávání a napětí a tím radost z vítězství či smutek z prohry – tedy emoce, které ke skutečným volbám patří.

Lukáš Volkman

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Vyslání dvanácti

Nahrad'te obrázky písmenky podle klíče a dozvíte se, co přikázal Pán Ježíš svým učedníkům při jejich vyslání..

A	✍	J	📄	S	⊕
B	📖	L	👂	Š	📧
E	✈	M	🏠	T	👉
H	✳	N	👤	U	👈
CH	🕒	O	☀	Ů	🚗
I	&	P	🐾	Z	♠
Í	☾	R	☠		

(Řešení z minulého čísla: Pravím ti, vstaň)

Jana Krajčířiková

Pozvánka na Krakovec

Srdečně zveme na slavnostní bohoslužbu k uctění památky M. J. Husa - 5. 7. v 15 h na nádvoří hradu Krakovec. Bohoslužbu slouží David Tonzar, biskup pražský.

NO P. Újezd

Uvedení CD v Brně

Dne 9. 7. 2021 v 16 h. se bude konat v Husově sboru (Svatopluka Čecha 35a) v Brně – Králově Poli „Slavnostní uvedení CD Biblické písně a Tři duchovní zpěvy; Antonín Dvořák“.

CD vydává spolek „Verbum et musica“, který působí při náboženské obci Brno – Řečkovice.

Uvedené písně a zpěvy nazpíval Z. Plech, sólista opery ND v Praze, člen NO Brno – Řečkovice. Doprovodu na klavír a varhany se ujal J. Král, pedagog JAMU. Booklet CD provází svými obrazy malíř jižní Moravy Antonín Vojtek.

Slavnostní uvedení CD se zúčastní nejen oba umělci, ale i jeho další tvůrci. V rámci tohoto pořadu bude i prodejní výstava obrazů A. Vojtka. Pořad bude moderovat M. Sladkowski. patronem bude režisér Jiří Strach.

ZK

400. výročí popravy na Staroměstském náměstí

Pokračování ze str. 1

Zderaze, v Praze, na Novém Městě, kde slouží Církev čs. husitská.

Poprava na Staroměstském náměstí předznamenala v Českých zemích zásadní změny politické a náboženské ve snaze posílit moc panovníka na úkor práv stavů a prosadit jediné římskokatolické náboženství. Zatímco předbělohorské období představovalo konfesní různost danou proudy a tradicí domácí české reformace – utrakvisty a Jednotou bratrskou i pronikáním protestantských konfesí ze zahraničí – luterství a kalvinismu. České země se tak na dlouhou dobu uzavřely vývoji probíhajícímu v protestantské části Evropy a ztratily značnou část elity národa, která odešla do exilu – vyhnanství z politických a náboženských důvodů.

„I když se události minulosti nedají posuzovat našimi hledisky pro jejich časovou vzdálenost a jinou mentalitu, přesto je možné je posuzovat hledisky křesťanskými ... Jedná se o kritérium v každé době, zvláště té, která se ke křesťanství hlásí a proklamuje jeho hodnoty. Události popravy na Staroměstském náměstí dokládají dobový náboženský fanatismus, který nerespektuje názory druhých, jejich svobodu a nemá v posledu úctu ani k lidskému životu. Krutost a hrůza takového jednání zcela odporuje křesťanským zásadám a postojům... K náboženství a k víře nelze nikoho nutit násilím, neboť se jedná o svobodu člověka, který se má samostatně rozhodovat pro cestu k Bohu“, jak to vyjádřil v závěru svého zamyšlení k letošnímu výročí patriarcha Tomáš Butta.

Hana Tonzarová

Prijatie u premiéra

Dňa 14. 6. malo 15 predstaviteľov cirkvi stretnutie s novým premiérom Eduardom Hegerom. O 14 hodine nás všetkých privítal a bolo to zvláštne stretnutie, malí sme všetci rúšku a nikto nevedel kto je kto. Stretnutie s premiérom som už zažil cez 40, či s Vladimírom Mečiarom alebo premiérkou Ivetou Radičovou, všetky stretnutia boli skôr spoločenské ako pracovné, navzájom sme sa pochválili a vypočuli. Toto stretnutie bolo iné a bol som prekvapený výrokom pána premiéra: „Vážení pani predstaviteľia cirkvi, za všetkých sa modlím“. Bolo to veľmi srdečné privítanie a naozaj povedal, že nám ďakuje za naše modlitby ale aj on sa za nás modlí. Bolo to zvláštne, že 15 biskupov počuje, že sa za nich premiér modlí. Dve hodiny sme hovorili o problémoch pandémie ako takej, ale nikto nevedel poradiť, čo v skutočnosti robiť a aké je riešenie. Všetci sme sa zhodli, že nás Boh v danej ťažkej chvíli neopustí. Zazneli otázky ekonomického charakteru, ako to bude naďalej, s ohľadom na financovanie cirkvi.

Ja osobne som poďakoval pánovi premiérovi za prijatie. Pozdravil som ho menom CČSH na Slovensku a poprosil ho, že by sa mali úradníci vykonanej moci chovať s väčším záujmom o človeka, to by prinieslo do spoločnosti pokoj a mier. Na záver sa dá povedať, že stretnutie nebolo len politickým aktom.

Jan Hradil

Týdeník Církve československé husitské

Český zápas

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: Mgr. Josefina Hudcová, Mgr. Ervin Kukuczka, grafik Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna. Distribuce: ADLEX, spol. s r.o. Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Předplatné: Mgr. Dagmar Pišová, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Reklama: tel. 220 398 117

